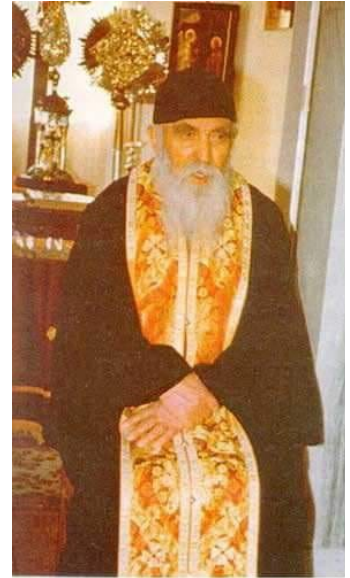

**Ἡ Ἐξομολόγηση ἑνὸς Ἀγίου.
Ἐξομολόγηση τοῦ Γέροντα Φιλόθεου τό 1908
(Βρέθηκε στό ἀρχεῖο του μετά τήν κοίμησή του)**

1. Δέν ἀγαπῶ τό Θεό μέ ὅλη μου τήν ψύχη, τήν καρδιά καί τήν διάνοια. Δέν ἔχω ὑπακοή στίς ἐντολές τοῦ Κυρίου καί δέν φυλάγω τίς ὑποσχέσεις πού ἔδωσα στό Βάπτισμα καί στήν κουρά μου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τῶν Ἀγγέλων, τῶν Ἀγίων καί τῶν ἀνθρώπων.

2. Δέν προσεύχομαι καί δέν μελετῶ μέ προσοχή. Στίς ἱερές Ἀκολουθίες καί ἀγρυπνίες, ἀκόμη καί τήν ὥρα τῆς Θείας Λειτουργίας, παρίσταμαι στό Ναό χωρίς φόβο, προσοχή καί εὐλάβεια. Πολλές φορές ἔχω ἀπρεπεῖς, αἰσχροῦς, ἀκάθαρτους καί βλάσφημους λογισμούς.

3. Δέν ἔχω μετάνοια ἀληθινή, οὔτε πένθος οὔτε δάκρυα. Δέν ἐξομολογοῦμαι καθαρά καί μέ συντριβή καρδιάς• οὔτε ἔχω αἴσθηση ὅτι ἡ ἐξομολόγησή μου γίνεται ἐνώπιον τοῦ Παντογνώστη Θεοῦ, πού εἶναι πανταχοῦ παρών καί γνωρίζει τά πάντα, καί τούς λογισμούς καί τά βάθη τῆς καρδιάς μου.

4. Στό μυστήριό τῆς Θ. Κοινωνίας προσέρχομαι ἀναξίως, χωρίς τήν πρέπουσα ἐτοιμασία, χωρίς φόβο Θεοῦ, πίστη καί ἀγάπη.

5. Δέν ἀγαπῶ τόν πλησίον ὅπως τόν ἑαυτό μου.

6. Δέν ἔχω ἀγάπη οὔτε τόν πρέποντα σεβασμό στόν πνευματικό μου πατέρα καί στούς προεστῶτες τοῦ Μοναστηριοῦ. Δέν ἔχω τέλεια ὑπακοή καί ἐγκοπή τοῦ θελήματός μου.

7. Εἶμαι ὑπερήφανος, ἀντίλογος, κενόδοξος, ἀθροπάρεσκος, φίλαυτος, φλύαρος• ἀργολογῶ, πολυλογῶ, ἀστεῖζομαι καί γελῶ γιά ἀνόητα πράγματα, καταλαλῶ, κατακρίνω, κατηγορῶ, ψεύδομαι, συκοφαντῶ, θυμῶνω, ὀργίζομαι καί μνησικακῶ.

8. Δέν ἔχω ἐγκράτεια, ὑπομονή, πραότητα, ταπείνωση. Εἶμαι κοιλιόδουλος, γαστρίμαργος, λαθροφάγος, ἰδιόρρυθμος, ἀκατάστατος.

9. Ἀμαρτάνω μέ ὅλες μου τίς αἰσθήσεις (ὄραση, ἀκοή, γεύση, ὄσφρηση καί ἀφή).

10. Ἀμαρτάνω μέ λόγια καί ἔργα, μέ τή θέλησή μου καί χωρίς αὐτή, μέ γνώση ἢ ἄγνοια, μέ τό νοῦ μου καί τή διάνοια• εἶμαι ἀμελής καί ὀκνηρός καί γιά αὐτό ἔχω πολλές φορές κακές καί αἰσχυρές ἐπιθυμίες, ἄτοπους, αἰσχυροῦς ἀκάθαρτους, ὑπερήφανους λογισμούς.

Γιά αὐτές τίς ἁμαρτίες πού ἐξομολογήθηκα, πάτερ, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καί ἐνώπιόν σου, καί γιά ἄλλες ἀναρίθμητες πού ἀπό λήθη ἢ ἄγνοια παρέλειψα νά ἐξομολογηθῶ ζητῶ ἀπό τό Θεό συγχώρηση.

(Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου, Διδαχές πατρικές σελ.265-266)

Ὑποσημείωσις: Ὁ Μακαριστός π. **Φιλόθεος Ζερβάκος**, Πνευματικός ἀδελφός τοῦ **Ὁσίου Ἀμφιλοχίου Μακρῆ** τοῦ ἐν Πάτμῳ ἀθλήσαντος, ἀμφότεροι Πνευματικά τέκνα τοῦ **Ἀγίου Νεκταρίου Ἐπισκόπου Πενταπόλεως τοῦ Θαυματουργοῦ**, ἔχουν πολλά νά μᾶς διδάξουν καί νά μᾶς ὠφελήσουν, μέ τό αὐθόρμητο ταπεινό καί ἀγνό τους φρόνημα, μέ τή **«νηπιάζουσα κακία καί ἀφελότητα»** (Α΄ Κορ.14,20), ὥστε νά συντελέσουν βοηθώντας μας νά πλησιάσουμε **τόν Πνευματικό καί τό Πετραχήλι**, νά ξεκουράσουμε τήν ψυχή μας, καί νά ἐνισχυθοῦμε στόν πνευματικό μας ἀγῶνα, ἀλλά καί στῆς ζωῆς τή βιοπάλη. Γιατί καί οἱ δύο, ὅπως καί ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, πέρασαν μέσα ἀπό πολλούς πειρασμούς καί δοκιμασίες. Καί παθόντες καί μαθόντες (Ἐβρ.5,8), ἠδύναντο νά διδάξουν καί νά καθοδηγήσουν ψυχάς εἰς σωτηρίαν. Παρέθεσα τήν, μετά τήν ὁσίαν κοίμησίν του ἀνευρεθεῖσαν, ὡς ἄνω ἐξομολόγησιν τοῦ Γέροντος, ὡς **«μικρόν ὁδηγόν ἐξομολογήσεως»** εἰς ὅποιον τοῦ φανῇ χρήσιμος.

Ἀ κ ο λ ο υ θ ε ῖ

Ποίημα ἐπί τῇ Ἑορτῇ

τοῦ Ἀγίου Ἐνδόξου Ἀποστόλου

Ἀ ν δ ρ έ ο υ τοῦ Π ρ ω τ ο κ λ ή τ ο υ

ΑΝΔΡΕΑΣ , Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ ΦΙΛΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

----- . -----

**Μέ τήν τοῦ Παύλου «δουλικότητα»* καί τήν βαθυτάτην
εὐγνωμοσύνην
μου πρός Τόν Σωτήρα μου Χριστόν!**

Γλυκύτατέ μου Ιησοῦ, πού τόσο μᾶς ἀγάπησες (Ἰωάν.6,51)
καί τά στενά τῆς Ναζαρέτ ξυπόλητος περπάτησες.
Πού ἴδρωσες, καί κόπιασες μέ τό «θετό» Πατέρα Σου,
καί θαύμαζε, τό κάθε τί πάνω σου, ἡ Μητέρα Σου! (Λουκ.2,19)

Πού διάλεξες τούς δώδεκα νά Σέ ἀκολουθήσουν. (Ἰωάν.6,70)
Πού, ἐκτός ἑνός, οἱ ἔντεκα μείναν' πιστά νά ζήσουν (Ἰω.6,71)
μετά τό πού ἐδέχθηκες, ἐκεῖ στόν Ἰορδάνη
τό Νομικό Σου βάπτισμα ἀπό τόν Ἄη-Γιάννη. (Μάρκ.1,9)
Πού, βλέποντας τριγύρω του τόσα νά ἐπισυμβαίνουν ...

Φωνή Πατέρα ἄνωθεν, Υἱόν καλεῖ ἀγαπητόν! (Μάρκ.1,11)
Πνεῦμα Ἅγιον ὑπερίπταται, Περιστεράκι ... περωτόν! (Μάρκ.1,10)
Δέχεται, κι' ἀκουμπᾷ δειλά «τήν ἀκήρατόν Σου Κεφαλήν»!
Οἱ τοῦ Προδρόμου Μαθηταί, ἐπαύσαντο τοῦ ... ὁμιλεῖν!

Τοῦ Ἰορδάνου τά νερά στράφηκαν πρός τά πίσω!
Θωροῦν Θεοῦ κατάδυσιν καί ἄ μ ε σ η «ἀνάβαση»! (Ματ.3,16)
Καί ... «ὁ ἄμνός ὁ Τοῦ θεοῦ», ἀφοῦ ἐπανεन्दύθη, (Ἰω.1,29,36)
ἀφῆκεν ὅλους ἐνεούς πίσω Του, νά κυττάζουν,

καί δύο ... Προδρόμου μαθηταί, καθόλου δέ δυστάζουν,
Τόν πλησιάζουν καί ρωτοῦν: Διδάσκαλε ποῦ μένεις; (Ἰω.1,39)
Κι' Αὐτός, ἤρεμα ἀπαντᾷ: Ἐλᾶτε γιά νά δῆτε. (Ἰω.1.40)
Τέσσαρες τό ἀπόγευμα σημάδευεν ὁ ἥλιος! ... (Ἰωάν.1,40)

Μά ..! Ἥλιε, γιατί βασίλεψες. Δέ βάσταγες ἀκόμα!;...
Τόσο σαγηνευόμασταν σάν ἄνοιγε τό στόμα! (Λουκ.4,22)
Κι' ἐνῶ ἐσύ βασίλεψες, ἐμέναμε ἀκόμα

στό σπίτι Του τό ἄπéritτο. Καθόμασταν στό χῶμα!
Ἄλλοῦ σκαμπό κι' ἀνάκλιντρα εἶχαμε συναντήσαι.
Στό σπίτι ἐκεῖ Τοῦ Ἰησοῦ, ζήσαμε ... μέσ' στή φύση.
Ἀχόρταγ' ἀντικρύζαμε Τό Θεῖο Πρόσωπό Του. (Λουκ.9,29)
Διάφανα καταλάβαμε τί εἶχε στό μυαλό Του.

Μόνοι μας σηκωθήκαμε. Αὐτός δέν εἶπε «πάντε»...
Καί δέ μᾶς ἐδιέταξε .. «αὐτό καί κεῖνο κάντε.
Παράδειγμα νά μ' ἔχετε καί τίποτε δέ χάντε». (Ἑβρ.12,2)
Διόλου δέν καταλάβαμε πῶς πέρασεν ἡ ὥρα.

Ἀπ' τή γαλήνη, τή χαρά, τήν τόση εὐφροσύνη, (Α' Πέτρ.1,8)
γυρίσαμε εἰς τά πεζά .. πού ὁ κόσμος γύρω κλείνει.
Ἀξέχαστη, παντοτεινά, ἡ μέρα αὐτή θά μείνη!

Μά ..! γιά νά δῶ. / Ξανά .. Ποιόν βλέπουνε τά μάτια
ἐδῶ στήν ἀκροθαλασσιά, πού ράβουμε .. «πλεμάτια»;! (Ματ.4,21)
Ναί. Εἶν' ὁ γνωστός μου Ἰησοῦς, πού εἶχα πάει στό σπίτι Του.
Ξέρει πῶς σπίτι ἔχω γώ, τό σκάφος .. καί τά κοίτη του. (Μάρκ.1,19)

Ἀνδρέα, ἄσε πιά τό σκάφος καί τά δίχτυα. (Μάρκ.1.17)
Ἐπάλεψες μέ κύματα, χιλιάδες μερονύχτια.
Μ' ἔνδεκα ἄλλους στό ἐξῆς, ἀνθρώπους θά ἀλιεύης. (Μάρκ.1,17)
Πρῶτον ἐσένα πλάϊ μου, οἱ ἄλλοι θέ νά δοῦνε,
καί δι' αὐτό «**Πρωτόκλητο**» οἱ πάντες θά σέ ποῦνε. ... (Μάρκ.1,18)

Παράτησα τά δίχτυα μου. Δεμένο ἀφῆκα πλοῖο. (Μάρκ.1,20)
Καί .. μέ τούς ἄλλους ἔνδεκα γράφτηκα .. στό «Σχολεῖο»,
πού Δάσκαλος ἦταν Αὐτός, χωρίς ν᾿ ἀχῇ βιβλίο. (Μάρκ.1,22)
Ἦτανε Ἀνυπέρβλητος! Ἐκλεινε Μεγαλεῖο!

Ὅλη ἡ γῆ ... μιά «Αἵθουσα»! Οἱ κάμποι ἦταν «θρανίο»...
Ἀκρογιαλιές .. ὁ «Ἄμβωνας». Καί τά βουνά; «Ταμι-εἷ-ο»! (Λουκ.5,3)
Στό ὅρος .. «τοῦ προσεύξασθαι». Αἰγιαλῶ.. «κηρύξαι». (Ματ.14.23)
«Μή ἐκλυθῶσιν ἐν τῇ ὁδῶ .. ἐν κλισίαις στηρίζαι»!(Ματ.15,32/Λκ.9,14)
«Ἄρτος καί ψάρια» δέν ἀρκοῦν στόν ἄνθρωπο, νά ζήσῃ. (Λουκ.9,16)
Θέλει καί «ρήματα ζωῆς», τόν οὐρανό νά ἐγγίσῃ. (Ἰωάν.6,68)

Παράδειγμα έλάβαμε. Μάθημα .. καταλάβαμε.
Ευεργεσίες, ίασεις, διεκδικάσεις, ένστάσεις, άναστάσεις, (Πράξ.10,38)
Δεχθήκαμε, είδαμε, παρηκολουθήσαμε, άνθέξαμε, ψηλαφήσαμε!
(Α΄Τω.1,1)

(Τό έπόμενον άδεται είς Ρυθμόν 3/4)

Κάτι όμως ψηλότερο είχε Αύτός είς ήμάς νά αφήση,
Τό Σχολείο καί τόν κύκλο του έργου Του, έδώ είς τή γή πρίν νά κλείση.
Μάς έκάλεσε Όλους μπροστά Του μιά μέρα καί είπε:
Παύω πλέον έσάς μαθητάς μου καί δούλους νά λέγω.

Νά, σέ λίγ' άπ' τή γή πού βαδίζαμ' άντάμα, έγώ φεύγω.
Φίλους μου πιά, τόν καθένα καί Όλους σας, προσαγορεύω, (Τω.15,15)
γιατί, «Όσα μοϋ είπε ό Πατήρ μου νά πώ, σάς τά είπα».

Άπ' τό φίλο ό φίλος, ποτέ στή ζωή αύτή κάτι δέν κρύβει.
Κι' άν πονέση, είν' αύτός στό κρεβάτι
τοϋ πόνου **ό πρῶτος** πού σκύβει. (Σοφ.Σειρ.6,16)

Άπό /χίλιους έ/σύ, **Ένα /φίλο** πι/στό νά **δια/λέξης**. (Σοφ.Σειρ.6,6)
Κι' Όταν /έρθη στι/γμή, πρῶτος /σύ στήν ά/νάγκη αύ/τοϋ νά
προ/στρέξης.

Μέτρο /πάντα έ/σύ καί **δι/άκριση** πλ/αϊ νά /**Έχης**, (Έβρ.5,14)
κι' άπ' τήν/ **ύπερβο/λή**, μάθε /σύ **μακρι/ά** νά **ά/πέχης**. (Ρωμ.7,13)

Σημείωσις: «Παϋλος **δοϋλος Χριστοϋ**» (Γαλάτας 1,10)
«Παϋλος **δοϋλος Θεοϋ**, άπόστολος δέ Ίησοϋ Χριστοϋ»
(Τίτ.1,1).

Ίερεϋς Ίωάννης Νικολόπουλος

ΚΑΛΑΜΑΡΙΑ

30.11.2021

Έορτή Αποστόλου

Ανδρέου τοϋ Πρωτοκλήτου

